

Čtvrtletník

Jablíčko

časopis Sociálních služeb HB

Číslo 1/2023

45. vydání

www.ssmhb.cz

Strana 3

Masopustní odpoledne

Strana 4

Návštěva výstavy
Okupace 1939 ve fotografiích

Velikonoce v našem domově

Před Velikonocemi se klienti denního stacionáře rozhodli natrénovat si pečení jidášů - tradiční velikonoční dobroty. Můžete sami posoudit, alespoň okem, jak se nám povedly. I klienti domova pro Seniorsy se věnovali přípravám na Velikonoční svátky, ať to bylo pečení beránků nebo velký výlet za tradicemi velikonoce do Uhelné Příbrami.

Úvodník

Vážení čtenáři,
v současné době prožíváme velikonoční svátky a já bych v tomto úvodníku ráda zavzpomínala na Otce Pecna, který byl symbolem duchovní síly v našem domově. Při vzpomínce na pana Pecna se mi v mysli rozhostí vnitřní klid a pocit úcty. Tak na mě setkávání s tímto vzácným člověkem působilo a zanechává pocit dodnes. S panem Pecnem jsem se poprvé setkala už v mládí, jelikož jsem s jeho synem navštěvovala základní školu v Havlíčkově Brodě a též moje maminka s panem Pecnem pracovala v čistírně v Havlíčkově Brodě. Z jejího vyprávění vždy zněla pokora k tomuto člověku. Vyprávěla mi, jak jí vždy pomáhal, kdy jako mladé děvče nastoupila do nové práce.

Proto, když jsem se v roce 1. 11. 2011 s panem Pecnem potkala, kdy žádal společně s manželkou o umístění do domova pro seniory, jsem věděla, že do našeho domova přichází člověk, který náš domov rozzáří svým přístupem k životu. Do domova se rozhodl z důvodu toho, že jeho milovaná manželka byla vážně nemocná a on už o ni nezvládal pečovat. Po celou dobu se s naší pomocí o svou ženu staral a poskytoval jí podporu v nelehkých životních situacích. Ve volných chvílích místo toho, aby odpočíval, rozdával duchovní útěchu klientům a stal se duchovním otcem našeho domova. Po smrti své milované ženy v roce 2006 byl vysvěcen v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Havlíčkově Brodě na kněze. Od té doby sloužil mše v našem zařízení nejenom pro klienty, ale i pro občany s Havlíčkova Brodu. Otec Pecen vždy říkal: „Pán mě dal možnost poznat vše co jsem si přál. Měl jsem milující rodinu a mohl jsem celý život zasvětit Bohu. Na sklonku svého života jsem mohl vykonávat to, k čemu jsem byl povolán.“ Po jeho smrti jsem v naší jídelně našla hůl zavěšenou na držáku holí. Kolegyně říká „Někdo ji zde zapomněl.“ Na rukojeti bylo napsáno jméno Otce Pecna. S pokorou a úctou jsme ji dali zpět. Má to tak být, aby duch Otce Pecna nadále byl s námi v našem domově a ochraňoval všechny naše klienty, kteří zde našli svůj domov.

Na závěr musím říci, že byla čest být s tímto člověkem a poznat jeho moudrost a pokoru.

S úctou Vaše
Magdalena Kufrová,
ředitelka SSMHB

Ve stáří nemusí být člověk sám

Láska a přátelství kvete v každém věku. A jeden takový příběh se u nás v domově pro seniory stal skutečností. V sociálních službách je nezbytné pracovat s láskou a úctou ke stáří, jinak se tato práce dělat nedá. Hlavním naším cílem je, aby se u nás klienti cítili jako doma. Proto se snažíme našim klientům zajistit maximum, které je v našich možnostech. Někdy jen vzít je za ruku je pro ně víc, než cokoli jiného. Pro klienty pořádáme různé akce, které mají moc rádi. Povím vám příběh dvou klientů, kteří ač už možná nedoufali, potkali lásku a přátelství na jedné z našich akcí. A od té chvíle nejsou jeden bez druhého ani jeden den. Každý z klientů sice má svůj vlastní pokoj na jiném patře. Ráno se ale hned po snídani sejdou, jdou na společné cvičení nebo si udělají jiný společný program, chodí na procházky, hrají stolní hry, dívají se na televizi. Takové štěstí, které navzájem prožívají, nás velmi těší. Když jsem si povídala s klientem, říká mi: „Sestřičko, já jsem za ni tak šťastný, nejsem tak sám.“ I přesto, že klienta rodina navštěvuje pravidelně. A my bychom chtěli popřát nejen jim, ale i všem našim klientům, hodně zdraví a více takových krásných seznámení. Oni si to přeci zaslouží!

personál DS Reynkova

Masopustní odpoledne

Jak ten čas letí. Ani jsme se nenadáli, Vánoce jsou za námi a už se těšíme na Velikonoce. Závěr období od 7. ledna, které se nazývá Masopust jsme oslavili společně – my děti ze 4. B ZŠ Nuselská a zaměstnanci se seniory z domova Reynkova.

Celé období od Tří králů se v minulosti považovalo za čas pořádání zábav, plesů a zabíjačkových hostin se sousedy. Vrchol Masopustu byl vždy provázen maškarními zábavami a průvody masek. Hospodyně vařily a pekly masité pokrmy, koláče a chleba. Smažilo se i obřadní pečivo – koblížky.

Čas hojnosti a veselí jsme si společně užili i my. Nechyběly ani masky, tanec a hudba. Byly i koblížky a jitničky.

Závěr Masopustu se nám opravdu vydařil a těšíme se na další společně strávené chvíle.

Ilona Wicheová, ZŠ Nuselská

Návštěva výstavy Okupace 1939 ve fotografiích

V pátek 24. března se klienti denního stacionáře Reynkova s doprovodem vydali na výstavu do muzea. Za krásného slunečného počasí nás ve dvou etapách taxík MAXÍK odvezl na horní část Havlíčkova náměstí a návštěva Muzea Vysočina v Havlíčkově domě mohla začít.

Všechny nás nejvíce zaujala výstava Okupace 1939 ve fotografiích, která byla zaměřena na fotografie přímo z Havlíčkova Brodu a blízkého okolí. Fotografie s hákovými kříži na místech, které tak dobře známe, nás všechny velice zasáhly. Především však ty, kteří tuto děsivou dobu pamatují. Vzpomínky na tanky a vojáky v ulicích mnohé klienty vrátili do dětských let. Do doby, kdy kromě školní docházky a prostých dětských radostí byly starosti z budoucna i nedostatek jídla na denním pořádku. „To byla hrozná doba. Ještě, že už je pryč.“ „Nejhorší bylo, že jsme nevěděli, co chtějí, a jak dlouho tady budou.“ „Ať už se to nikdy nevrátí.“ „Dostávali jsme lístky na jídlo, všeho bylo málo, dokonce i soli byl nedostatek,“ vzpomínali klienti nad černobílými fotografiemi.

Cestou zpět do Domovinky přes náměstí jsme pohledem z okna taxíku poznávali místa na fotkách. Byl to zvláštní pocit. Povídání o válečné době pokračovalo i nad horkým čajem v pohodlí křesel našeho stacionáře.

Úsměvy na tvářích nám vykouzila až odpolední procházka prosluněnou zahradou smyslového vnímání, vůně bylinek a králíci v králíkárně.

Eva Přenosilová

Žít doma

To je vize a poslání naší pečovatelské služby. Pomáháme našim klientům zůstat tam, kde jim je nejlépe. Pečovatelská služba podporuje stávající schopnosti a snaží se o jejich zachování. Naše pečovatelky a pečovatelé nedělají všechno. Dělají jenom to, co klient sám nezvládne. Při správně nastavené službě mohou jenom dopomáhat. Dokáží však zajistit i náročnou péči o Vaše blízké - od podání stravy přes zajištění běžných nákupů, doprovázení k lékařům až třeba po osobní hygienu na lůžku. Péče je často sdílená s rodinou a výsledkem může být takto usměvavá klientka viz foto. V tuto chvíli je volná kapacita služby. Žít doma je normální a pokud člověk potřebuje podporu neváhejte kontaktovat naši sociální pracovníci paní Novákovou na telefonním čísle 727 903 568 nebo vedoucí terénní a ambulantní služby paní Mgr. Košmiderovou na telefonním čísle 724 291 175.

Život v domově pro seniory nekončí...

Naším klientům zpříjemnila jedno odpoledne Amálka Hrdinová krátkým hudebním vystoupením. Naši obyvatelé tak měli možnost zaposlouchat se do tónů vážné hudby, kterou neslychají tak často. Nedělní odpoledne v Domově pro seniory Reynkova strávili klienti příjemně u kávy a při hraní deskových her.

Dost už bylo sladkostí! Na řadu přišly naše oblíbené bramboráky. Klienti domova pro seniory se dostavili v hojném počtu a všichni si moc pochutnali.

Zavítaly k nám děti z MŠ Nuselská a svým vystoupením nám zpříjemnily dopoledne.

Poděkování

Jsem v domově teprve pár měsíců, ale, už po, tak krátké době můžu říct, že všechno zde mě velice příjemně překvapilo. Personál je velice vstřícný, ochotný a nezažila jsem, že by se někdo ke mně choval jakkoliv špatně. Chtěla bych všem poděkovat a zvláště ocenit všechny, kdo se nám starají o denní program a připravují všechny akce, které se mi velice líbí. Stáří jsem se bála, ale když vidím, jaké podoby může mít, tak jsem vlastně spokojená. Díky všem, kteří tu pracují a paní ředitelce obzvláště.

paní Kočíčková

Únor

Ještě něco málo k uplynulému měsíci únoru. Je už za námi a vymyká se všem ostatním jedenácti měsícům, už jen tím, že má jenom 28 dnů, jako letos. Ale jednou za čtyři roky, jich má 29, a říkáme, že je přestupný, a tak Horymír je ošizený, pouze jedenkrát po čtyřech letech může slavit svoje jmeniny. Vždy však má svátek Matěj (24. 2.) a s ním přichází předjaří, říká se tomuto meteorologickému jevu také Matějská obleva. Únor počítáme ještě coby zimní měsíc – prosinec, leden, únor, tvrdí se, únor – zimy úmor. Slovo únor je originální, ostatní slovanské jazyky takovéto pojmenování druhého měsíce v roce neznají. Český jazykovědec Josef Jungmann vysvětloval, že je tomu tak proto neboť v tomto měsíci přichází první tání ledu, který se noří do vody rybníků a řek, tedy slovo po/nor, dalo vzniknout podstatnému jménu únor. V tomto měsíci v přírodě už vniká i nový život, zajičci. Zaječice vrhá třikrát až čtyřikrát za rok po jednom až čtyřech mláďatech, první se objevují zpravidla už v únoru a zajičkům, kteří se takto narodí, se říká Matějové. Lidová moudrost praví, Svatý Matěj polínko, Svatý Josef dvě (19.3.) a Panna Maria celou náruč (25.3.). Tedy, začíná se oteplovat, sněženky, bledule, kočky na jívách, jehnědy olší a bříz jsou znovu vidět, ba i první žluť blatouchů se rozsvítí – začíná nezadržitelně pravé předjaří. Den sv. Matěje náležel k zvláštním zvyklostem v hospodářském životě na venkově. To Praha, hlavní město, jako kdyby triumfovala všechny kolem, vystrojila na sv. Matěje velikou pouť už v 16. století, přesně roku 1695. Divili by de tomu on, jeden z dvanácti apoštolů Ježíše Krista, který byl poslední přijat do

tohoto sboru vyvolených a to losem, místo zrádného Jidáše. Na svých kázáních se dostal až do daleké Etiopie, zemřel tam, podle legendy, mučednickou smrtí, sťat sekerou roku 63 našeho letopočtu. A tak se stal patronem tesařů, stavebních řemeslníků, řezníků, ale třeba i lékařů. Kostelů zasvěcených jeho jménu má ve světě, včetně naší republiky, poskrovnu, jeden malý, prostý, je v pražské Šárce. Má aspoň tu starodávnou pražskou pouť, již uvádí veselá písnička Karla Hašlera „.... Na svatého Matěje, když se slunko zasměje, na pouti je hezkých děvčat, jak když máku naseje, je, je ...“. Svatej Matěj, hodnej svatej, když nehřeje, tak se aspoň poušměje – říká lidová pranostika, ale pouť určitě obveselí a zahřeje. S Matějem jsem se poprvé seznámil, když jsme jeli od podniku na Břeclavsko, pro meruňky na nakládání i běžnou spotřebu. Vedoucí akce, já i řidič jsme je trhali se stromů, měl jsem těsně před vojnu, byl konec září, ale slunce ještě krásně svítilo a hřálo. Při sklizni nám pomáhaly dvě holky letně oblečené, z místního JZD, zhruba stejného věku jako já. Pokukovaly po nás. Chtěl jsem se před nimi „ukázat“ a zrychlil jsem tempo sběru, vůbec jsem si neuvědomil, že dávám ty pevné meruňky na zavařování, do té palety, určené ke konzumaci. Jedna z nich se narovnala, pohlédla na mne a úsměvem řekla, „Ty jsi, ale Matěj, vid’?“. Celý rozradostněný, že se chce se mnou blíž seznámit a ptá se na jméno, vyhrkl jsem, abych ji opravil, „Nééé, já jsem Pepík...“. Ještě při odjezdu naší dodávky se mi smály, jako kdyby byly na vystoupení, tehdy známého moravského humoristy, Libora Pantůčka. I ve filmové komedii z

konce osmdesátých let minulého století, „Matěji, proč tě holky nechtějí“ – se jedná o podobného, naivního a nesmělého kluka, coby hlavní postavu. Rychle nazpátek k matějské pouti, ta pražská byla lákadlem pro ostatní města i vesnice. Trhy na výroční dny různých svatých, byly už ve středověku, všude tam, kde měli svá sídla lidé. Novověk, však přišel, s různými, do té doby nevídanými atrakcemi, a lidé od kolotočů se stali specifickou profesní skupinou. Začali objíždět města i vsi, ve svátky i pracovní dny, aspoň odpoledne, jestli někdo přijde, a chodilo se, moc. V Brodě měly lunaparky vyhrazené lokality, kde hostovaly, maringotky, houpačky, autíčka i ruské kolo a měly svoje stálá místa. Nejvíce bylo oblíbené nábřeží u Sázavy, poblíž dnešního tréninkového fotbalového hřiště místního Slovanu. V samém počátku šedesátých let 20. století byla ulice spojující „Husovku“ ohraničena na jejím severním konci z levé strany hospodou „U Vašáků“, a její další pokračování stále vzhůru, přes pole, až k napojení se starou Pražskou silnicí, bylo zatím jen v plánech architektů. Prozatím onu část zakrýval poutač, na konstrukci s dřevěným rámem, kde se lepily různé plakáty, týkající se života města, programy kin, pozvánky na plesy a taneční zábavy a podobně. Ta ulice se jmenovala Brzordova, (místní mladočeský politik a starosta města na přelomu 19. – 20. století) byla přímá a ústila naproti kostelu sv. Vojtěcha a starého hřbitova, kde se už nepohřbívalo, do ulice Svatovojtěžské. Brzorádovu ulici – nyní se jmenuje Masarykova, přetínala z Letné jdoucí, Havlíčkova ulice zhruba v polovině.

V dolní části oné Brzorádovy ulice až k vyústění byla osázena vzrostlými stromy červeného hlohu. V slunci i v soumraku byla chůze onou kvetoucí alejí jako v krásném snu. Pohled, který přitahoval kdekoho. A ta Havlíčkova ulice vedoucí z Prempíru, z kopce dolů, nasměrovala ty, co šly z Letné či z vilek u nemocnice i z nových rodinných domků za statkem a krásnou zahradou pana Trouby, (nyní je zhruba v těchto místech školka) aby se vydali tou krásnou alejí až do Svatovojtěžské ulice, po ní dolů, potom zabočit u jatek – i ty jsou již zbourané – a ještě jeden oblouk po cestě zkrášlené po levé straně mladými břízkami a na druhé, přiléhající k jatkám, malým svahem porostlým velkým lopuchem, bodláčím a náletovými rostlinami s vtroušeným měsíčkem lékařským. Kdysi, kdosi tam vyhodil uschlou kytici těchto květů, vysemenily se a rok co rok tam kvetly a svou svítivou žlutavou až oranžovou barvou lákaly každého. Ještě pár kroků a jsme tam. Je léto a dole, u Sázavy, stojí kolotoč, a vtíravou hudbu z gramofonových desek amplion roznáší do dalek, - imprese zvuků a barev – zvou k návštěvě, jeho zasněné melodie o lásce, se v podvečer tak pěkně poslouchají.... A přišli i vojáci z místní posádky a z letiště, najednou přeběhnou dřevěnou lávku (ta už nestojí) co spojuje zadní část Humpolecké ulice s městem na pravém břehu řeky Sázavy, jsou ve vycházkovém, v bundokošilích – je přeci parno – přešli střelnice, to je magnet pro každého vojáka a už se hrnou k přehupovacím houpačkám. „To jsou paragáni“, šeptají si kluci, ale to už si smějící se vojáci kupují lístky a vždy jeden nastoupí do lodičky houpačky, nechává si řemínky přivázat ruce i nohy ke kovovému úchopovému tyčím. „Pa-

ragáni „– kouzelné slovo pro každého tehdejšího kluka, je slavný výraz pro výsadkáře, elitu každé armády. A právě jen tito se dokázali přetočit na této houpačce. Nevojáky, aby člověk kraj světa hledal. Adrenalin, padáte po zádech do neznáma, žaludek se bouří, člověk je sice přikurtován, jenže strach ochromuje. Ani každý voják to nedokáže a ostatní, aby člověk kraj světa hledal. Padat z nejvyššího místa vertikály, kde je člověk v houpačce, v tom okamžiku, jste právě hlavou dolů a z toho bodu nula letět střemhlav pozadu do pomyslného propadla – ve správné chvíli se zhoupnout v kolenou a kmitem se dostat zpět nahoru a zase padat dolů a opět a opět. Opsat několikrát obrazně kružnici. Všichni diváci přihlížejí mlčky a se zatajeným dechem, - a už tu byly ...náctileté holky s vypleštěnými očima a první začaly až freneticky tleskat, když voják konečně ustálil houpačku zase do klidu. Ten výraz – „vypleštěné oči“ pochází z Moravy a znamená to asi tolik jako vykulené oči, oči holčičí, ale už s příslibem něčeho nového, něžně dospívajícího, co se teprve rodí. Podobné oči bylo možno vidět i v kdysi vyhlášeném kulturáku – „Vagon „. To byl původně kdysi skutečný kulturní dům ČSD, nádražáci si jej vystavěli v dobrovolných akcích sami. Stál za nádražní poštou, na vyvýšeném terénu a od budovy pošty jej odděloval úzký průchod vedoucí na páté vlakové nástupiště a do dílen železničního nádraží. Byla to jednoduchá zděná, přízemní budova, zadní část objektu měla patro. V devadesátých letech minulého století byl tento trakt pronajímán různým organizacím, sídlila zde i autoškola. Celý svah, na kterém budova stála, byl porostlý náletovým akátem, když kvetl, tak chomáčky okvěti

vítr roznášel všude možně, zpevněná plocha na parkování mezi „Vagonem“ a domem 5. května, (nyní dům Rossin) byla plná tohoto bělavého chmýří. Do svahu byly postaveny dřevěné schody, vedly přímo ke vchodu kulturáku, kde se od devadesátých let 20. století pořádaly různé plesy, taneční zábavy a vystoupení hudebních skupin všech žánrů. A při zábavách, ostře sledovaný „Vagon“ jenom duněl, venku postávaly hloučky adolescentů a uvnitř, v sále, se tancovalo podobně jako v písničce „Stužkovaná“, hudební skupiny „Elán“, kdy Jožo Ráž zpívá, že bylo „tělo na tělo“. Vystupovala tam taky jednou hudební skupina vynořivší se zčistajasna jako meteorit: Lunetic. Hodně holek se natlačilo až k pódiu, některé i klečely, zorničky očí rozšířené, jako by do nich někdo nakapal atropin a doslova hltaly kluky, co zpívaly, svoje vrstevníky. Sláva „Vagonu“ skončila výstavbou autobusového nádraží, byl zbourán, aby se zvětšil prostor pro nový „autobusák“. Ale ještě zpět do začátku šedesátých let minulého století. Kdo šel Havlíčkovou ulicí přímo, přešel křižovatku s Brzorádovou ulicí a zase stále rovně, došel tak na další křižovatku, tentokrát s Beckovského ulicí, na pravém rohu byla hospoda, která se tehdy jmenovala „U Tomanů“ a na levém rohu stála tiskárna (byla zbourána, částečně na její parcele byl postaven vysoký panelový, bytový dům). Ulice opět směřovala na sever do Husovy ulice a na jih do Svatovojtěžské a byla celá, celičká, z pravé i levé strany alejí javorů, ale to bylo ještě v době, kdy začátkem léta bylo vidět chrousty i v Brodě, právě hlavně na javorech – jejich listy jsou jim vyhledávanou potravou.

Pokračování na straně 8.

Pokračování ze strany 7.

A tak se celá Beckovského ulice stala pro chrousty skutečným Eldorádem. Když tamtudy zrovna šly učnice z textilky „Pleas“, a že jich do továrny chodila spousta – kluci, co už měly po tanečních, jako kdyby to nějakým šestým smyslem vycítily a byly tam taky, stačilo potom jenom z bujnosti lehce zatřást stromem a chrousti holkám padali do vlasů – tenkrát se hodně nosila tak zvaná „vosí hnízda“ – natupírované kadeře do právě takové podoby, holky křičely, snažily se dostat neohrabané brouky, co jen těžko dokázali vzlétnout, pryč z vlasů, jenže to šlo špatně, chrousti se nožičkami zachytávali a kluci ve švédských košilích se jen řehonili, když na ně slabší pohlaví ječelo: „Vy debilové, debilové jedni“. Avšak, co se škádlivá, rádo se má – v pátek, v podvečer – to ještě bylo šest hodin i šest hodin astronomického času, na ně už netrpělivě čekaly, že je buď oni nebo ještě o trochu starší kluci, zavezou na taneční zábavu na motorkách, nebo tehdejší hitem motocyklistů – skútre. O kus dál na Rozmarku bylo druhé místo pro lunaparky.

Rozmark je dávný, název pro dnešní Smetanovo náměstí, stárousedlíci tak stále říkali postaru, a jak to slýchávali doma, předávali to dalším. Kolotoče stávaly v prostoru ohraničeném z jihu barokní kapličkou Sedmibolestné Panny Marie, z východu ještě zasahoval vybouraný prostor po domech, které byly odstraněny z náměstí nejdříve, sever byl dán linií domů z „Ostrovu“ na Rozmarku, a západní část určovala řada objektů, co se táhla stále vzhůru po starobylém náměstí. A právě místo, po již vybouraných, starých a vybydlených domech, stačilo na všechno, čím lunaparky lákají. Houpačky, střelnice, autíčka, řetězový kolotoč i lochneskou příšeru, co jí večer svítili uhrančivě, coby oči, barevné žárovky a klapala zubatou tlamou. Její sedačky, vždycky obsazené, jezdily do kruhu, nahoru, potom se náhle začaly propadat níž a ještě nížeji, aby se zase rychle vyhouply vzhůru a opět dolů, a ještě a ještě.... Spousty lidí, od malých až po dospělé, aspoň nakouknout, postát u střelnice a pozorovat, zdali někdo sestřelí všech šest kovových válečků na sebe postavených – v

pozici tři, dva, jeden, - nebo také trefí třpytící se kuličku z lehkého kovu, jež tancuje v proudu pramínku vody malé fontánky, cuká sebou, sjede tu dozadu a zase se vykloní doleva, rotuje nahoru i dolů v tom vzhůru tryskajícím praménku vody. Chce to trpělivost i štěstí a dobře mířit, hlavně vojáci jsou z toho nervózní, vykřikují na obsluhu, že je u pušky zpilovaná muška, přeci by se trefili.... a všechno se zase halí do sladkého oparu snivé hudby co vše stírá, to se potom věří skoro všemu a je občas slyšet na tehdejší dobu i průrazné melodie, to není jenom... je nás jedenáct, nejsem sám, my všichni jsme tvou láskou opilí..., ale i zpěvák Paul Anka, Kanada s libanonskými kořeny, z propašované gramodesky – kolotočáři jsou šikovní – zní jeho „Dajána“, chytlavá, s pěknou melodií, a ta hudba, hudba. A kolik, že to ještě uplynulo doby, než se začal tancoval twist a kdy poprvé, na jaře, se mimo sluníčka objevily na dívčích nohách silonky beze švu. V kinech se již nehrály jenom české či sovětské filmy, ale i kineematografie Francie, - Jean Marais v „Hrbáčovi“ i v „Kapitánu Fracasovi“, ale i filmy ze světa – „Romulus a Remus“ nebo „Syn kapitána Blooda“, „V pravé poledne“, oscarový film s Garry Cooperem a jiné. Ale právě zjevení přinesl „Vinnetou“, na filmy o něm byla tlačenice návštěvníků už před kinem „Oko“, v horní části Rozmarku. Především však v předprodeji lístků do kina, ten byl v Dolní ulici, v domě „U kozlíčka“, a fronty lidí částečně blokovali chodník, protože kdo neviděl Vinnetoua, jako by nežil. Mánie, ale hezká, práh dospívání.

Josef Milichovský

Již od roku 1993 společnost působí jako celorepublikový distributor zdravotního materiálu a léčiv. Díky široké nabídce produktů i služeb se společnost řadí mezi přední distributory v ČR. Snažíme se přistupovat ke každému klientovi individuálně, což je klíčem k úspěšnému obchodnímu vztahu!

Proč si vybrat distributora Dentimed:

- Široké portfolio výrobků
- Rychlé termíny dodání
- Rozvoz po celé ČR – vlastní doprava
- Sponzorské aktivity
- Vzdělávací program za exkluzivní ceny
- Novinky a akce
- ...a mnoho dalších výhod

Dentimed s.r.o., Družstevní 76, 570 01 Litomyšl
www.dentimed.cz, e-mail: info@dentimed.cz, Tel.: 461 612 740

Vážení zákazníci,
dovolujeme si Vám nabídnout naše služby:

- Dodávky inkontinenčních pomůcek za výhodných podmínek
- Od 1. 1. 2020 na trh dodáváme nové inkontinenční pomůcky Dailee, které jsou vyráběny v ČR
- Široký výběr zdravotního materiálu
- Komplexní dezinfekční program
- Elektronický objednávkový systém

Jsmo členy odborných organizací:

Váš specializovaný
DISTRIBUTOR
www.dentimed.cz

ROZPIS JEDNORÁZOVÝCH VĚTŠÍCH AKCÍ DOMOVA PRO SENIORY

DUBEN

Výlet do Uhelné Příbrami
Oříšek koncert

KVĚTEN

Den matek

ČERVEN

Zahradní slavnost

ČERVENEC

Opékání buřtů s hudbou

SRPEN

Koníci – hipoterapie

ZÁŘÍ

Kamarádi papoušci

ŘÍJEN

Návštěva planetária ZŠ Nuselská

LISTOPAD

Svatomartinská slavnost

PROSINEC

Výročí domova pro seniory
Čerti a vánoční akce

Ráno

Slunce už prodírá se tmou, světelný pás jde oblohou,
hvězdný prach v spršce mihotá, obzor, nach, pohyb, zrychlený pohyb
blednoucí noc se zavírá, neprosí, nelká, nesmlouvá,
mění se čtrnáct slabik, zámlka
v bludičku spavou, prchavou, síň bez krápníků bezednou
s propastnou hloubkou dvanáct slabik
šibalskou škraboškou ještě si zamává
verš rozložený
kahance zhaslých úsměvů, jepičích nocí, bílých dnů,
den a noc má

sloka z deseti veršů,
začíná den, rosa, zpěv, imprese hudby

Jaro

Až ti bude slunce na píšťalku hrát,
až ti zase někdo poví jak moc tě má rád
snad si opřeš hlavu o duhový blesk
vezmeš touhu dlaní a necháš se vést,
až ti zákmit řasy světlo rozhodí,
až ti vítr najde v očích jarní povodí,
možná potom závrat' necháš chvíli stát,
abys jsi se o ni mohla zase dětsky bát.

Srpnové poledne

Vlající vlasy, vonící mech, palčivé slunce, zrychlený dech
stoupání v ráhnoví představ a snů, plujeme oba
druhý břeh, popsát - deset veršů
noc, noc horká jak poušť před bouří
clona, písek, žár, osm slabik
tůňka nás dělí – spád, popis, imprese
jeskyně xlov
srpnový úžeh, malaátnost, prostor
lodičky s plachtovím jak barokní oblaka
imaginace

Sen

Večer jde v zimě bílou tmou, pláňkovým plotem, zahradou,
 třesoucí rukou na vrátka ťuká tam malinká Pohádka,
 choulí se ve starém kabátku, bez šály, kapes, rukávků,
 drobounké stopy jdou a jdou, tající vločky zní ozvěnou
 mění se v mlžné závěsy, pusté a chladné oblohou
 už v závějích noc si ustýlá, pustá a chladná, záhadná
 stromům stín všechn odnímá a Pohádka prosí
 nelká, nesmlouvá
 v podušku kyprou, - obzor a tmář teď jedno jsou
 závěje v svahu
 v závějích noc jí ustýlá, mrazivým dechem nesmělou zve
 zebe a

ducatá, kyprá
 od nohou k prstům u dveří domu postává...
 v závěji tma ji ustýlá,
 prokřehla
 postává v svahu u cesty,
 rozzáří se diadém
 mráz střípky uszlzených očí nocí vyzdobil
 píchá, brní, tuhne
 stromy tvoří baldachýn
 dlouhá noc, noc jak zástup bludiček

Variace dne

Jsi jako nalezené mýdlo rozpuštěné ve vodě,
 dychtivě čekající jako ranní schody na Montmartru
 kde jsem stoupal ve snu a které neznám, tak jako Tebe,
 ulička naděje, co po ní chodí nevidomý se slepeckou holí,
 dvacetčtyři hodin zoufalství potápěče v jižním moři,
 který hledá perlu pro jasný den,
 ozvěna výstřelu na palouku kde se tančí,
 neznámá jako Mato Grosso v dusném podvečeru,
 vlající mušelínová záclona v oknu, které je pootevřené
 nad chodníkem, jímž jsem prošel snad stokrát
 a nikde jsem tě nepotkal.

Vyplněnou křížovku se správnou tajenkou odevzdejte na recepci DS Reynkova do 11. května. Tři vylosovaní úspěšní luštitelé získají hodnotné ceny!

<i>Největší pýchavka byla nalezena v roce 1955 v... Byla vysoká 46 cm, obvod měřil 212 cm a vážila 20,8 kg.</i>				POMŮCKA: DONOR, OLPRAN, REDO, RENN, SAPA	DOMÁCKÝ OTAKAR	FYZ. JEDN. HLASITOSTI	ZN. THULIA	ALMANACH	VEJČITÝ	KLISTÝR
				PEVNINA V MOŘI						
				SESTRA XENIE						
	OCHRANA ZBOŽÍ	MINULÝ ROK	JADERNÝ							
			OBROČÍ							
ZN. BICYKLŮ							PTÁK S DLOUHÝMA NOHAMA			
							VZADU, ANGLICKY			
BOROVODÍK						VYNÁLEZCE TELEFONU (ABRAHAM)				
						ALKOHOL				
SPOJKA PODRADÍČÍ					DÍVČÍ HRAČKA					
					NĚMECKÝ SPIS.					
1. DÍL TAJENKY										
	SPOJOVACÍ PŘÍBLIŽO- VACÍ ZÁKOP	MALÁ ELENA							ROVNÁ	KŮŇ
		KULATĚ								
SOUHLÁSKA							LEVNÝ SALÁM	SPZ PROSTĚJOV		
								OPAD		
OTROK ARABSKÝ				DÍVČÍ JM. (20. 11.)						
				BEZ POPLATKU						
OBRATLO- VEC BEZ NOHOU					ZČÁSTI					
					JEDNOTKA EL. ODPORU					
INIC. EINSTEINA			PŘEDLOŽKA			POZOR (EXPRES.)				
			ODKUD			TEXTILNÍ LÁTKA				
	OZN. TYPU NÁKLADNÍHO VOZU ČSD	2. DÍL TAJENKY								
		ADENOSIN (ZKR.)								
NASYCENÁ									ZKR. ODĚVNÍ TVORBY	SPZ RIETI (ITALIE)
PRVNÍ MUŽ					DÁRCE, ANGLICKY					
SODOVKA (LID.)					OPATŘITÍ OSIVEM					

Redakční rada: Ondřej Rázl, Ivana Julišová, Zdena Lehmannová, Magdalena Kufrová

Kontakt: ssmhb@ssmhb.cz, 569 433 757.

Náklad: 400 ks

Za případné chyby v textu se omlouváme.

Uzávěrka příštího čísla 20. srpna 2023.

Evidenční číslo: MK ČR E 21809

Sponzorem časopisu Jablíčko je společnost Dentimed.